

(Glasgow Coma Scale)

روشی است که با نمره دادن به توانایی بیمار در باز کردن چشمها، پاسخ های حرکتی و پاسخ های کلامی، سطح هوشیاری بیمار را ارزیابی می کند.

نمره	بازکردن چشمها
۴	بیمار چشم هایش را خودبخود باز کند
۳	بیمار در پاسخ به صدا چشم هایش را باز کند
۲	بیمار در پاسخ به درد چشم هایش را باز کند
۱	بیمار اصلاً "چشمهایش را باز نکند"

نمره	پاسخ کلامی
۵	بیمار کاملاً به زمان و مکان و اشخاص اطراف آگاهی دارد
۴	بیمار گیج است
۳	بیمار کلمات نامربوط به زبان می آورد
۲	بیمار کلمات نامفهوم به زبان می آورد
۱	بیمار صحبت نمی کند

نمره	پاسخ حرکتی
۶	بیمار دستورات را اجرا می کند
۵	بیمار محل درد را مشخص می کند
۴	بیمار خود را از محرك دردناك دور می کند
۳	بیمار در پاسخ به محرك دردناك ، اندامهایش را به وضعیت فلکسیون (خم شدن) در می آورد
۲	بیمار در پاسخ به محرك دردناك ، اندامهایش را به وضعیت اکستنشن (باز شدن) در می آورد
۱	بیمار در پاسخ به تحريك دردناك هیچ حرکتی را از خود نشان نمی دهد

در ارتباط با تعیین GCS در بیماران ترومائی
بایستی به نکات زیر توجه کرد :

بیماران اینتوبه یا بیماران با ترومای شدید فک و صورت
که قادر به تکلم نیستند GCS از ۱۰ محاسبه می شود.

مهمترین جزء GCS قسمت موتور یا بهترین واکنش حرکتی بیمار
می باشد.

مسئله مهم چارت ساعتی GCS می باشد تا در مراحل مختلف
تصمیم گیری به آن دقت شود.

باز کردن چشمها در ۷۲ ساعت اول بعد از تروما ارزش دارد
و بعد از این زمان، ممکن است باز بودن چشم نشان دهنده
بالا بودن سطح هوشیاری نباشد.

حداکثر GCS 15 و حداقل GCS 3 محاسبه می شود.

برای بررسی وضعیت مردمکها، باید مردمکهای بیمار را از
نظر سائز و واکنش به نور بررسی نمود.

تحریک سمپاتیک و تخریب پاراسمپاتیک باعث گشاد شدن مردمک شده
که به آن میدریاز می گویند و برعکس آن باعث میوز میشود.
در بیماران ترومایی میدریاز شدن بیمار حائز اهمیت میباشد.

آموزش پرستاری بیمارستان شهید صادق گنجی